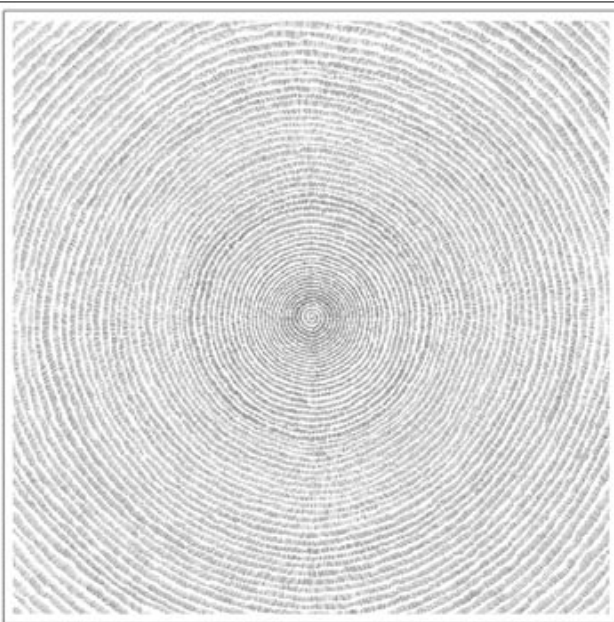

RUIS

OKTOBER 2008 - 42

MAANDELIJKE KRAANT ROND NIEUWE (POP)MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAK VAN
WWW.KRAAK.NET | MOEDENARSSTRAAT 11 | 3000 GENT

KISS THE ANUS OF A BLACK CAT the nebulous dreams
Out on 23 September, on CD/LP/MP3

03-10-08 Vooruit Gent (Bel) + Guapo
24-10-08 4ad Diksmuide (Bel)

www.conspiracyrecords.com

okt/nov × 2008
www.network-art.be

NETWERK /
centrum voor
hedendaagse
kunst

Concerten

vr. 17.10 × 20³⁰

MOUTHUS × FAMILY UNDERGROUND (TBC)
× **STELLAR OM SOURCE × BEAR BONES,**
LAY LOW

za. 01.11 × 20³⁰

FLOWER-CORSANO DUO × KOSMISCHE
KEUTERBOEREN

za. 08.11 × 20³⁰

ONE Ft. PIERRE BASTIEN × JOZEF VAN
WISSEM × HANS REICHEL × SUN OK PAPI
K.O. × TOYTONE & MARC NOSTROMO

Netwerk/centrum voor hedendaagse kunst × Houtkaai z/n, B-9300 Aalst × T +32 (0)53 70 97 73
F +32 (0)53 70 97 72 × www.network-art.be × info@network-art.be × info & tickets 053 70 97 70 × voor-
verkoop via Fnac 0900 00600 of www.fnac.be × Vynilia (Sint-Kwintensberg 38, Gent) × € 10,00 / 7,00

Met steun van de
Vlaamse overheid

KRAAK
RADICAL TASTE IN RADICAL MUSIC

www.kraak.net

Vri 3 oktober 2008, Vooruit, Gent

KTAOABC RELEASE SHOW

KISS THE ANUS OF A BLACK CAT [a]
GUAPO [uk]

Zat 11 oktober 2008, Bunker, Brussel

DRONING/PSYCHING

SIC ALPS [us]
ASHTRAY NAVIGATIONS [uk]

Woe 22 oktober 2008, Croxhapox, Gent

MODIFIED BANJO / LAYER-CAKE DRONES

PAUL METZGER [us]
IAN NAGOSKI [us]
IGNATZ [a]

Don 13 november - 15 november 2008, Vooruit, Gent

PAUZE

WOODEN SHJIPS [us] **SWORD HEAVEN** [us] **ARP** [us] **KOHN** [a]
KIM DOO SOO [kor] **KANG TAE HWAN** [kor] **SATO YUKIE** [kor]
CHOI JOONYONG & RYU HANKIL [kor]
REINES D'ANGLETERRE (feat. Ghédalia Tazartès, él-g & Jo T.) [fr]
REINHOLD FRIEDL'S NEO-BECHSTEIN [a]

+ FILMS & MORE ...

Met steun van de Vlaamse Gemeenschap en Provincie Oost-Vlaanderen

Tapes, cassettes! Elke keer als ik een tape kan ruilen word ik lyrisch. Op het moment dat iemand naar me stapt en me een prachtige gesprayspinte tape onder de neus duwt, spuiten de endorfinen door mijn lijf. Heerlijk! Ik hou zo van cassettes!

Onlangs kwam ik thuis van een Kraakoptreden met een geruilde tape. Het eerste wat ik uiteraard deed, het onmenselijke uur ten spijt, was de tape in een taperecorder steken. Terwijl de magneetband zich ontrolde – prachtige ruis verspreidend – staarde ik extatisch naar het prachtige artwork. De verpakking bestond uit drie delen: drie kartonnenetjes met erop een combinatie van psychedelische vilstiftimpressies en gezeefdrukte geabstraheerde, fluo kakkende octopussen. Het geheel werd door een aantal stinkende rekkers samengehouden. Ik kreeg er niet genoeg van. Na tien minuten in opperste gelukzaligheid naar de tape te gapen, daagde het me plots dat de muziek absolute rommel was. Een steeds prangender wordende vraag kroop langs mijn ruggegraat omhoog: “waarom is het artwork van honderden tapes veel interessanter dan wat erop staat?”

Om de vraag in de kiem te smoren haalde ik de met goedkope plakband en spuug samengehouden doos boven waarin ik mijn honderden tapes bewaar. Een voor een beluisterde ik de tapes, rangschikte ze per kleur op mijn bureau en ik ontwikkelde een steekkaartsysteem om zo objectief mogelijk bij te houden welke tapes muzikaal gezien iets waard waren.

Helaas, verschillende uren en twee flessen porto later kwam ik tot het pijnlijke besef dat ik enkel de Neil Youngcompilaties, een aantal Ignatztapes en één Dinosaur Jr.-cassette meer dan twee keer beluisterd had. De honderden anderen had ik slechts een

halve keer beluisterd met als voor de hand liggende reden: de muziek op de tapes was, ondanks het stuk voor stuk prachtige artwork, gewoonweg brol.

Het valt natuurlijk perfect te begrijpen waarom zoveel muziekfreaks in tijden van wegwerp-mp3s, iPhones en andere technologische hoogstandjes teruggrijpen naar tapes: de cassettes die ze als puber samenstelden of kregen van andere freaks stonden vol met fantastische muziek: Sonic Youth, Dinosaur Jr., Nirvana, Neil Young, Rage Against The Machine, Autichre ... Met wat geluk kreeg je er ook zelfgemaakt artwork bij. Het was ambachtelijk, persoonlijk, ‘echt’. Nog geeft het me een kick me met een oude walkman en een rugzak cassettes voort te bewegen. Liever zo dan één blinkend mp3spelertje in de binnenzak waarop je duizenden mp3s hebt geparkeerd. Ik weet toch nooit wat kiezen. Mijn binnenzak verdraagt die smeerlapperij niet eens! De licht ongelovige en meewarige blik van iemand naast je op de bus als je je walkman bovenhaalt is onbetaalbaar. Tapes zijn fantastisch!

Het spook van de valse nostalgie: men vergeet blijkbaar dat de tapes toen geweldig waren omdat er goede muziek op stond. Men verwacht de wondermooie ruis, het zelfgemaakte, de exclusieve en hoogst gelimiteerde verpakking met de inhoud. Ruis en verpakking waren slechts een surplus bij de muziek. Dood aan de tapelabels die heden ten dage, verstoken van enige kritische geest, brol met nostalgie als verkoopargument slijt aan argeloze muzikliefhebbers! Een beter idee lijkt me dat BASF of TDK lege tapes uitbrengen, inclusief prachtig artwork en spraypaint. Klaar om de nieuwste Coldplay op op te nemen. Dat zou pas een hype worden. -Niels Voals

Péloquin Sauvageau “Laissez-nous vous embrasser où vous avez mal” (Polydor, 1972)

Soms is het moeilijk te raden in welk jaar een plaat exact werd opgenomen. Het is ook een leuk spelletje om je voor te stellen hoe het publiek reageerde toen ze een bepaalde plaat voor het eerst hoorden. Toen de muziekliefhebber in het begin van de jaren zeventig “Laissez-nous vous embrasser où vous avez mal” kocht op het major label Polydor, moet die wellicht hebben gedacht dat het om een verkeerde persing van het vinyl ging. De plaat staat namelijk vol maffe, ingenieuze en vooruitstrevende composities.

We situeren ons met Péloquin Sauvageau in het jaar 1972 en meer bepaald in Québec, Canada. Claude Péloquin en Jean Sauvageau zijn niet meteen onbekende figuren in het tweede grootste land ter wereld. Vooral Péloquin speelde er een voortrekkersrol in de tegen-cultuur van de jaren zestig en zeventig. Hij is een muzikant van het woord, schrijver en performer. Zijn instrumenten zijn pen en provocatie. Zo weet men dat hij de dag voor hij het contract zou tekenen voor deze Vergeten Plaat,

op de vrouw van de uitgever stond te pissen. Zijn kompaan, Jean Sauvageau was dan weer een kei in het bouwen van elektronische apparatuur. Als leerling van Stockhausen concentreerde hij zich op nieuwe elektronische instrumenten en creëerde hij zijn eigen synthesizer, de “machine à Sauvageau”.

In 1967 was Québec gastland voor de meest succesvolle wereldexpo van de twintigste eeuw. Jean Sauvageau werd gevraagd om kosmische muziekstukken te componeren, die in verschillende paviljoenen werden gespeeld. In diezelfde periode begint hij voor het eerst samen te werken met Péloquin in de multidisciplinaire kunstgroepen “L’Horloge du Nouvel-Âge” en “Zirmate”. Deze groepen, ook wel “happenings” genoemd, brachten dansers, muzikanten, schrijvers en schilders samen met als doel een tegencultuur in Québec op gang te trekken.

Na een paar jaar besluiten Péloquin en Sauvageau om hun samenwerking te verzilveren. Hun plaat wordt een mengeling met als ingrediënten het mense-

lijke woord en hoofdzakelijk elektronische muziek. Gesonoriseerde poëzie met titels zoals “Les Grands Silencieux”, “Emiliano” en het meest bekende en toegankelijke nummer “Monsieur L’Indien”, dat de opportunistische exploitatie van veroveraars tegenover de inheemse volkeren beschrijft. De begeleiding van het nummer is een simpele 4/4 beat (bijna techno) en klinkt als krautrock.

Andere nummers hebben een meer experimentele tekst, zoals “L’Hymne International des Clowns”. Het is een opeenvolging van dankwoorden in verschillende talen vermengd met een alsmaar luider wordend applaus. Of “Mama Vagina”, met een zeer snelle maniakale en repetitieve tekst van Péloquin op een bedje van elektronische bleeps, die met de tekst pingpongen tot ze geweldig grappig worden. Zijn partner Sauvageau zorgt bij elk nummer voor een verschillende sfeer en kan volledig zijn eigen ding doen tijdens “Black Spaghetti”. Dat nummer alludeert hoogstwaarschijnlijk op alle ingewikkelde en onmetelijke bekabelingen rond zijn klavier.

Toen de plaat werd uitgebracht, werd er gevreesd voor een gigantische flop, maar dankzij de steun van andere Québécois kwam het zover niet. Zo werd “Monsieur L’Indien” erg vaak op de radio gespeeld, al was het maar omdat dat nummer een deel van ‘s lands geschiedenis aankaart. De plaat explodeerde eigenlijk dankzij de ingeslapen muziekscène van Québec, die even door elkaar geschud werd.

Na de plaat kwam er geen samenwerking meer tussen Péloquin en Sauvageau tot stand. Péloquin nam nog een vijftal platen op, met voornamelijk progressieve Canadese groepen, maar concentreerde zich vooral op het schrijven. Hij bracht een dertigtal dichtbundels uit, om zich, na omzwervingen langs Californië en Argentinië, opnieuw op Canadees grondgebied te vestigen. Jean Sauvageau maakt nog steeds muziek, tegenwoordig zijn dat reclametunes en cd-roms met elektronische geluiden voor beginnende muzikanten.

Meer dan dertig jaar na de release van “Laissez-nous vous embrasser où vous avez mal” heeft het uitstekende Canadese label Mucho Gusto deze plaat, samen met nog andere gerelateerde bands, heruitgebracht. Het geluid van de plaat was zijn tijd ver vooruit, maar wij voelen het. In twee talen zelfs. The time is now! C’est très cool!

“THIS IS COMIC BOOK TIME!”

DE ERFENIS VAN BRUCE CONNER

Nog niet zo lang geleden zag ik Martin Luther King mobiele telefoons verkopen. De eerwaarde mag dan al een tijdje in het pantheon van mythische grootheden zijn bijgezet, hij heeft nog steeds een droom. Alleen is er nu blijkbaar telefonie mee gemoeid. Ik zag en hoorde The Beatles – inclusief John en George – hun “Revolution” preken, luider dan ooit tevoren. Bleek dat de revolutie vandaag de vorm aanneemt van een specifiek merk sportschoenen. Elders merkte ik Michael Jackson, het lot van de wereld gedrapeerd op zijn schouders, een boodschap van hoop en vrede zingen, in het fraaie gezelschap van John F. Kennedy, Mahatma Gandhi, Lech Walesa, John Lennon en Moeder Theresa¹. Jawel, de wereld valt nog te redden. Benieuwd wat **Bruce Conner** van dit alles dacht. Hij, de notoire dwarskop die ons met zijn films bijbracht dat er in de ruïnes van de mediarealiteit altijd wel onvermoede betekenissen liggen verscholen. Hij, de sensitieve visionair die inzag dat het tragische en het absurde elkaar ten allen tijde kruisen. Hij liet het leven op 7 juli 2008, maar zijn nalatenschap leeft meer dan ooit – althans in de geest...

Tekst : **Stoffel Debuysere**

“Help is on the way!”, roept Rufus T. Firefly – oftewel Groucho Marx – in een van de meest memorabele scènes van het heerlijk uitzinnige Duck Soup (1933). Groucho heeft zich, mits heel wat kletspraat, opgewerkt tot dictator van het ministaatje Freedonia, wat al snel uitmondt in een hoogoplopende schermutseling met het naburige Sylvania. Op het moment dat hij te midden van de anarchistische oorlogsgekte om versterking vraagt (Harpo draagt zijn steentje bij door een “help wanted” annonce aan de voordeur te bevestigen), wordt zijn bede stante pede beantwoord door een wel heel excentrieke troepenmacht. Een leger brandweerwagens komt aanrijden met gillende sirenes en gierende banden, op de voet gevolgd door een troep gemotoriseerde politieagenten, een peloton zwoegende joggers, roeiers en zwemmers te water, en, niet te vergeten, hele roedes onverschrokken apen, olifanten en dolfijnen.

Het is een van de scènes die aangeeft hoe de invloed van bewegingen zoals het dada en het surrealisme, die na WOII het volledige kunstlandschap op stelten zetten, ook doorsijpelde in het toenmalige Hollywood. De snelle montage van divergente beelden (in dit geval losse fragmenten uit allerlei stock footage) tot non-lineaire situaties dook voor het eerst op in films van Europese beeldenstormers zoals René Clair, maar werd vanaf de jaren dertig in de V.S. (maar ook elders²) steeds meer geëxploreerd als cinematografische stijlfiguur. Al gebeurde dat toen vooral in de komedies van de Marx brothers, Frank Tuttle of W.C. Fields. Het was

vooral dat ene moment, die korte maar hilarische juxtapositie van archiefbeelden, die de aandacht trok van Bruce Conner. De Amerikaanse kunstenaar had in de jaren vijftig reeds een aardige reputatie opgebouwd met zijn schilderijen en assemblages, maar legde zich, gedegouteerd door het commodi-tydenken in het kunstmilieu en aangemoedigd door filmmakers zoals Stan Brakhage en Larry Jordan, al snel toe op het filmmedium. Ongehinderd door het gewicht van een filmopleiding, laat staan een budget of professioneel materiaal, zag hij een wereld van mogelijkheden voor zich opengaan. De voorstelling van Duck Soup genereerde een aha-erlebnis, het inzicht dat de montage van beelden uit verschillende bronnen, uiteenlopend in tijd- en ruimtelijkheid, tot nieuwe, krachtige betekenissen en inzichten kon leiden. Conner werd in dat idee gesterkt toen hij bij het bekijken van allerhande televisieseries, nieuwsprogramma's en B-films opmerkte dat er steeds opnieuw gelijkaardige, soms zelfs volstrekt identieke iconische beelden opdoken – de cliché-shots van New York, bijvoorbeeld, of de taferelen die toen moesten doorgaan als “exotisch”. In zijn verbeelding ontvouwde zich een “universele film”, opgebouwd uit een verzameling symbolisch geladen beelden die ingepast konden worden in een oneindige variatie van constellaties. Het resultaat was *A Movie*. Een halve eeuw oud, maar niks aan kracht ingeboet. De film is geconstrueerd als een poëtisch compendium van beelden uit nieuwsberichten, fictiefilms, educatiemateriaal en softporno, dat zich op de tonen van Ottorino Respighi's “Pini di Roma” ontvouwt tot, zoals Patricia Mellencamp opmerkt, “a history of cinema as catastrophe”. De twaalf minuten durende mozaïek laat zich tot op vandaag bekijken als een blauwdruk van de geschiedenis van de westerse cultuur, een geschiedenis van koloniale veroveringsdrang en technologisch determinisme, waarbinnen zich een duidelijk verband aftekent tussen seks, dood en cinema. Conner confronteert ons, als kijker, met ons eigen verlangen naar cinema en spektakel, als een fetisjistische begeerte die wordt geconsumeerd binnen de veilige, geperverteerde afstand van voyeurisme en economisch-politieke begrenzingen.

Het is geen toeval dat *A Movie* de sporen vertoont van televisie. Het medium had toen stilaan een vaste plaats verworven in de westerse huiskamers en de eerste draadloze afstandsbediening was net op de markt verschenen. Conner was een van de eersten die het potentieel inzag van de surreële poëzie van “channel hopping” – net als André Breton en Jacques Vaché, die enkele decennia voordien van cinema naar cinema “hopten” om onverwachte en onbedoelde associaties te triggeren. Toch was *A Movie* voor Conner geen droombeeld, maar pure werkelijkheid, de afdruk van een conditie waarin beelden de realiteit vervangen waar we bijstaan.

■ ■ *My films are the 'real world'. It's not fantasy. It's not a found object. This is the stuff that I see as the phenomena around me. At least that's what I call the 'Real World'. We have 'Reality Shows' presented to us regularly. The most prevalent one is the five minutes 'reality show' - the five minute news. If you listen to a news program on the radio it may report ten events in a row. It's no different than 'A Movie'. Something absurd next to a catastrophe next to speculation next to a kind of of instruction on how you're supposed to think about some political or social thing. You know: 'President Bush had lunch with his wife and went to Kenni-bunkport, Maine, today. Fifty thousand people died in Bangladesh in a horrible disaster. Sony says they're going to produce a new three-dimensional hologram television set which will be released sometime in the 21st century.' GaGa, GaGa. I mean this is comic book time.*⁴

Het gebruik van "found footage" was voor Conner in de eerste plaats een strategie om het alledaagse te ontginnen. Hij was op zoek naar verborgen betekenissen, in een poging om in te pluggen op het culturele (onder)bewustzijn van de Amerikaanse maatschappij. "It amazes me", bedacht hij in een interview, "how either through pure repetition or coercion by power, a view of what life is like is imposed on what life is like. I find it difficult to stand by and not speak of what's obviously going on, and this has been considered extremely bad behavior on my part".⁵ Het gros van zijn films fungeren als een soort alarmsysteem dat onze aandacht vestigt op de entropische visie en de aliënerende effecten van de publieke media. Conners bezorgdheid komt duidelijk op de voorgrond in Report (1963-1967), een film die ontstond als reactie op de moord op John F. Kennedy en uiteindelijk pas na een obsessieve zoektocht van vier jaar een definitieve vorm kreeg. De film is gestructureerd als een

hypnotische wervelwind die ons katapulteert tot in het hart van een van de meest traumatische episodes van het Amerikaanse collectieve geheugen. Tegelijk wordt een kritisch perspectief gepropageerd op de rol van de media in het kristalliseren van een evenement en de visioenen van dood en geweld waar we ons zo gretig in wentelen. Het is een meesterstuk, een pakkende maar bijtende elegie waarin diepgewortelde gevoelens van woede en onmacht doorschemeren. Al even indrukwekkend is Marilyn Times Five (1968-1973) waarin Conner, op zoek naar de "quintessential Marilyn", experimenteerde met verschillende arrangementen van een scène waarin Marilyn Monroe (of is het een lookalike?) een striptease opvoert. In het proces worden gebaren geïsoleerd en keer op keer herhaald, waardoor het portret van de vrouw zich losweekt uit het voyeuristische kader en ontsnapt aan de status van lustobject. Marilyn - of liever haar (even)beeld - wordt hersteld in haar menselijkheid.

De invloed van deze en andere films van Bruce Conner is onschatbaar. Zijn esthetische ideeën resoneren niet enkel in het werk van verschillende generaties cineasten, van "buddy" Dennis Hopper (zie Easy Rider) en Arthur Lipsett tot Martin Arnold en Abigail Child, maar ook in de talloze mash-ups, reclameclips en muziekvideo's waar we dagelijks mee overspoeld worden. De combinatie van snelle beeldmontage en het gebruik van popmuziek, die we associëren met de opkomst van het MTV-tijdperk, was reeds inherent aan films zoals Cosmic Ray (1961), een letterlijk explosieve collage gemonteerd op de magische muziek van Ray Charles' "What'd I Say", of Breakaway (1966), een extatische verkenning van beweging en ritme, met een sterrenrol voor zangeres en choreografe Antonia Christina Basilotta aka Toni Basil. Ook in het latere werk van Conner neemt muziek een beslissende rol in, al maakte de pyrotechnische montage plaats voor een meer lyrische stijl. Die werd gespiegeld in de elektronische stukken van componisten Patrick Gleeson en Terry Riley, in films zoals Crossroads (1976), een confronterende meditatie op het nucleaire tijdperk, opgebouwd uit zeventien verschillende opnames van een kernexplosie, of Looking for Mushrooms (1967-1996), een verslag van een uitstapje in Mexico met de psychedelische goeroe Timothy Leary. Op het einde van de jaren zeventig - nog voor de start

van MTV - begon Conner ook films te maken als accompagnement van poptracks: eerst voor Mongoloid (1978) van Devo, een band die hij ontmoette tijdens een zelfopgelegde ballingschap in de punkscene van San Francisco, en even later ook voor enkele tracks uit het legendarische My Life in the Bush of Ghosts (1981) van David Byrne en Brian Eno, met wie hij een voorliefde voor het "samplen" deelde.

Het is niet de eerste keer dat Conner dood wordt verklaard. Toen hij begin de jaren 1970 - hij had het kunstwereldje enkele jaren eerder de rug toegekeerd - een invulformulier ontving van "Who's Who in American Art" zond hij dat prompt terug met het bericht "overleden". De kunstenaar was niet meer. Bruce Conner: de eeuwige compulsieve antagonist die als geen ander de regels overboord gooide en bruggen verbrandde, zonder wroeging, zonder spijt. Zelfs na zijn dood is de rust niet neergedaald: de verspreiding van zijn werk wordt met man en macht ingeperkt, gedegradeerde onlinevideokopies worden met harde hand geweerd. Conner was er de man niet naar om zich te buigen naar verwachtingen en tendensen, zelfs al knipte hij daarmee banden door met het "publiek". Hij maakte zijn werk in de eerste plaats voor zichzelf, in alle obscuriteit, al probeerde hij de "kunstenaar" in zichzelf zijn hele leven lang weg te cijferen. Op termijn kon hij de demonen in zijn hoofd af en toe het zwijgen opleggen, en naar het einde van zijn leven toe lukte het hem zelfs om de uitputtende strijd met zijn eigen werk te staken, tot zijn eigen opluchting:

■ ■ *I've always been uneasy about being identified with the art I've made. Art takes on a power all its own and it's frightening to have objects floating around the world with my name on them that people are free to interpret and use however they choose. Beyond that, I've seen many cases where artists have been defeated because the objects they made came to be perceived as being more important than they themselves were. (...) This is something I've experienced myself, and it's a highly unbalanced situation because essentially the artist is denied a voice about the course of his own life and work. This is something I wrestled with for years, and I finally decided I wasn't interested in fighting with my own work anymore.*⁷

... maar zijn geestekinderen loslaten? In deze wereld? Nee, dat nooit. ...En toen was er niets meer.

Bruce Conner's A Movie maakt deel uit van een filmprogramma dat werd samengesteld in het kader van het tentoonstellingsproject The Order of Things in MuHKA, Antwerpen (11 september 2008 tot 4 januari 2009). Op het laatste moment werd de vertoning echter, naar aanleiding van tal van auteursrechtelijke restricties, geannuleerd. Meer info: www.diagonalthoughts.com

1 Respectievelijk spotjes voor Alcatel en Nike en de videoclip voor 'Man in the Mirror'

2 Een vaak geciteerd voorbeeld is de compilatiefilm The Fall of the Romanov Dynasty, die in 1929 werd geproduceerd door Esfir Schub - gepikt en gemazeld in het Bolsjewistische gedachtengoed en de cinematografische traditie van Sergei Eisenstein - als hulde aan de tiende verjaardag van de Sovjetrevolutie.

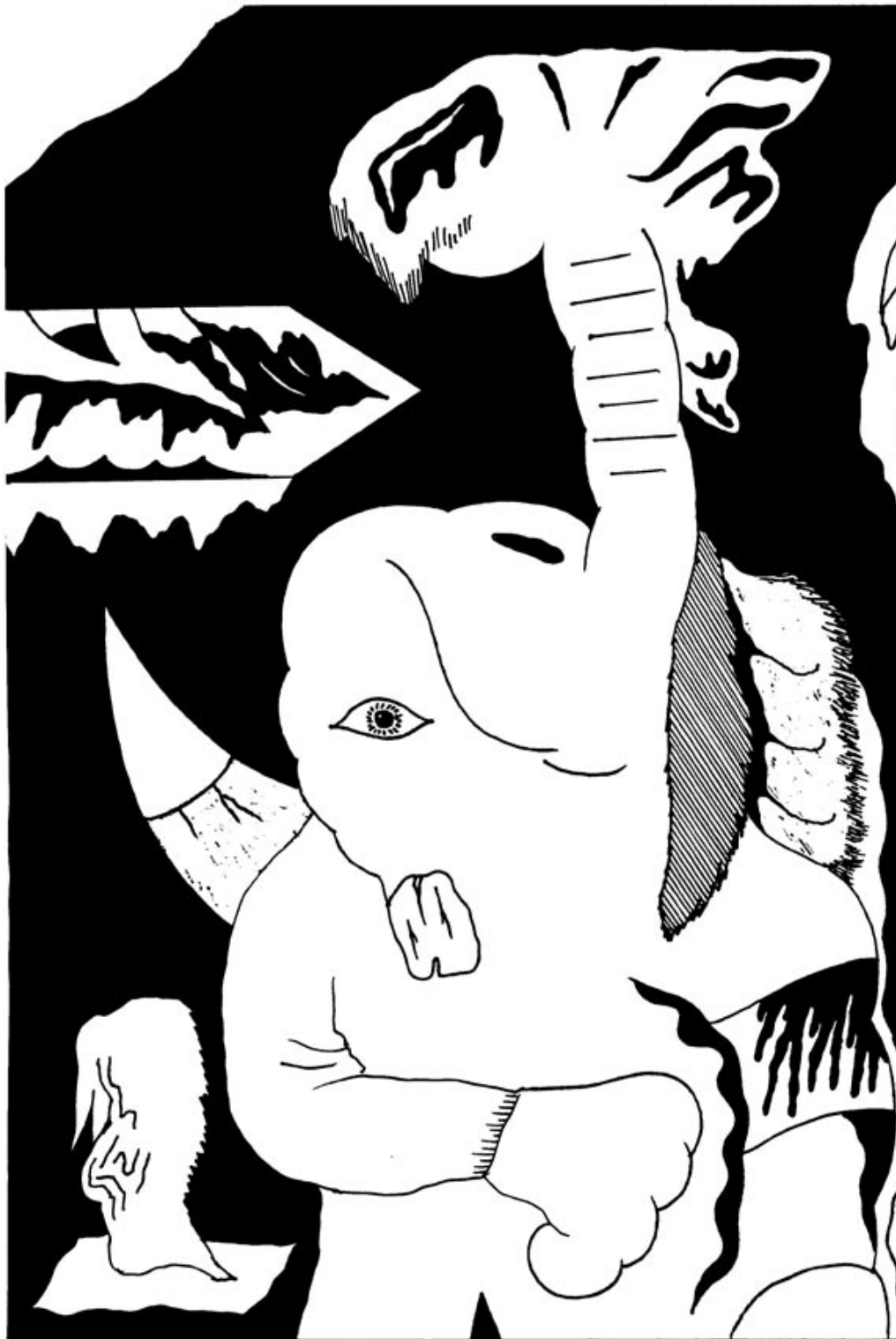
3 Patricia Mellencamp, Indiscretions: Avant-Garde Film, Video, & Feminism, Indiana University Press, 1990

4 Uit: William C. Wees, Recycled Images: The Art and Politics of Found Footage Films, Anthology Film Archives, New York, 1993.

5 Kristine McKenna, Bruce Conner in the Cultural Breach, The Los Angeles Times, 10 juni 1990.

6 De scène komt eigenlijk uit de film "The Apple Knockers and the Coke" met Playboy-model Arlene Hunter als een fake Monroe. Een van de eerste sekstapehoaxes, wellicht.

7 Kristine McKenna, Bruce Conner in the Cultural Breach, The Los Angeles Times, 10 juni 1990.

// él-g” zijn de fonetische initialen van Laurent Gerard. “In het Engels is dat vergelijkbaar met Peter Smith of in het Italiaans Giovanni Carbone. Net als zoveel nerds die ontevreden zijn over hun naam, wilde ik een andere. Ik koos niet voor “Dragon’s Fire of the Floating Garden into the Odyssey of the Three Golden Midgets Door”, ik koos gewoon voor él-g en vreemd genoeg klinkt dat net als een West-Coast hiphopcombo of een Russische Indusgroep uit 1985”, aldus de Franse bard.

Kamerorkest

Heel erg bekend is zijn muziek niet in onze contreien. Laurent: “Al mijn platen zijn erg confidentieel verspreid, verloren gegaan in de supertsunami van opnames die elke dag worden uitgebracht op aarde.” Een woordje uitleg misstaat in dat geval niet. Het werk van deze Parijzenaar kan volgens hem zelf grofweg worden opgedeeld in twee grote stukken. Laurent: “Het ‘musical music’ gedeelte is een geheel van elastische gemoedstoestanden die zijn opgenomen sinds 2002. Mijn vader was midden jaren zeventig een eenzame, door psychedelische muziek gepassioneerde tiener. Hij nam een hoop onafgewerkte muziek op en hield zich creatief bezig met een oude tweesparenstereorecorder. Daarbij maakte hij gebruik van verschillende tapesnelheden, korte delays en pingpongtechnieken. Daardoor en door de platen die hij bezat ontdekte ik veel aantrekkelijke zaken als kind en die invloed is een van de redenen waarom mijn platen heel erg ‘geproooooouduceed’ klinken. Zoals sommige mensen verslaafd zijn aan gesmolten kaas, ben ik verslaafd aan overdubbing. Ik creëer de illusie dat er zich een symfonisch

“HET IS MIJN GODVERDOMDE MOEDERTAAL” - ÉL-G, DE NIEUWE CHANSONNIER

Kamermuzikanten zijn niet meer wat ze geweest zijn. Ooit moesten ze het doen met een aftandse gitaar en een dictafoon, tegenwoordig klinken ze in hun eentje vaak als een volledig orkest. Een goed voorbeeld is de Parijzenaar **él-g**, meteen ook de nieuwste pony in de Kraakstal. Hij startte zijn carrière als maker van experimentele films, maar schakelde gaandeweg over op muziek.

Woorden : **Kenneth Vanhoutte**

Illustratie : **Hendrik Hegray**

orkest bevindt in mijn kamer, maar niets is minder waar, ik woon enkel samen met de triangelspeler.”

Het tweede deel van zijn muziek beschrijft hij als volgt: “Dronende komma’s, sensuele en/of seksuele dromen, trage en kleverige nachtmerries, liefdesballades, ademende crescendo’s, Amazonebeats, rozige cannabishemelen en een forse lepel angst. Maar kort zou je kunnen stellen dat ik hou van pop, songwriting, folk, soul – of om het even welke muziek die rechtstreeks uit het hart komt. En waar knappe literatuurstudentes ook van houden.” Het is echter niet alleen maar zeemzoeterigheid dat de klok slaat in zijn muziek. Laurent: “Ik probeer een combinatie te maken van kristallen melancholie en een bad trip op paddo’s. Misschien is dat een goed beeld van Frankrijk vandaag: een soort van op-de-boot-naar-de-gemeenschappelijke-bad-trip-gemeenschap, met goede wijn en vlees aan boord. ‘Tout Ploie’, de plaat op Kraak, is meer geïnspireerd op screwballkomedie, vanuit het

standpunt van een psychopatische gentleman. Het is een collage van didactische kosmische trips in de geest van de moderne mens.”

Balkonserenades

Op het album zijn een hoop instrumenten te horen die bijna allemaal door Laurent zijn ingespeeld. Zo verklaart hij: “Ik heb vaak de behoefte om een soort architecturale foto’s te maken, om muziek te maken zoals ik vroeger films maakte, dus ben ik genoodzaakt om alle instrumenten zelf opnemen. Het skelet van de muziek ontstaat uit een instinctief gevoel en alles ontwikkeld zich van daar uit.”

Laurent ziet zichzelf echter niet als een volmaakte instrument-onlyspeler. “Ik slaag erin, in een gevoel van dronkenschap, een behoorlijke tweede gitaarspeler te zijn. Mensen met vele jaren ervaring, zoals Matt Valentine, Loren Connors of Keiji Haino zouden “totale gitaarspelers” moeten genoemd worden, omdat het volle-

dige universum in hun instrument verborgen zit.”

Over welke instrumenten hij dan wel allemaal gebruikt wil hij slechts het volgende kwijt: “Ik neem het geluid op van instrumenten die mij interesseren op het moment van de opname, wat het ook is: een vingerknip of vijf kubieke meter synthesizers.”

Het album werd ook volledig thuis opgenomen. Laurent: “Het geeft de muziek een hey-schat-ik-fluisterin-je-oor-vanaf-mijn-balkon-gevoel.”

Verschillende vrienden vergezellen Laurent op het album. Zo adviseerde muzikante Charlene Darling hem voor vele nummers en composities. Laurent: “Ze heeft een erg goed gevoel voor melodie en een heerlijke fragiele tienerstem. Het geeft dit album een erg frisse en sensuele kleur.” Darling componeerde tevens het eerste en het laatste nummer op de plaat. Laurent: “Misschien is Ixelles wel het aangenaamste nummer, omdat het zo spontaan en simpel is. Het laat me toe de wereld te zien door de ogen van een speciaal 19-jarig meisje.”

Ook Laurents broer Mim speelt mee op het album. Op “Ce Russe Blanc” neemt hij de slidegitaar ter hand. Laurent: “Samen met B-ner, een goede vriend van ons, is hij ook een erg goede producer en geluidstechnicus. Dus wanneer de nummers niet zo goed klinken heb ik de opname gedaan en als het erg wijd en afgerond klinkt is het Mim en B-ner die hebben opgenomen met hun gekke micro’s uit de jaren zestig in hun studio.”

“Verder is er ook Ignatz, die ons op een middag kwam bezoeken in De Bunker in Brussel. Hij heeft een erg unieke gitaarstijl. En Foxy De Man, een zwarte soulzanger eveneens uit Brussel. Hij heeft een soort traag en hypnotiserend r’n'b-refrein ingezongen op het nummer “Vrouwen

min Mannen”. Op “Hé Gros!” kan je een gitaarsolo horen van Phil Todd. Die komt uit de tijd dat hij “L’échelle” uitbracht op zijn nu ter ziele gegane “Memoirs of an Aesthete”-label. Jonas Delaborde deed het artwork en Blaise Harrison de insert”, zo verklaart Laurent.

El-g lijkt ook niet van plan om het cliché van de chauvinistische Fransman te gaan ontkrachten. Hij zingt zijn nummers dan ook in zijn moedertaal. Laurent verklaart: “Het geluid van de Franse taal, in combinatie met geestesverruimende songs, creëert iets nieuws. En het is mijn godverdomde moedertaal, dus ik heb de opdracht om er iets mee te doen, al is het al een tijdje een bijna dode taal. Het Franse culturele rijk is nu een geest, dus ik gedraag me als een ik-kom-na-de-strijd-jongen, net als zoveel van mijn tijdsgenoten.”

Jack Rose

Maar hoe komt deze eigenzinnige Fransman bij een Belgisch label terecht? Laurent vertelt: “Dat is een grappig verhaal. Vorig jaar kwam Jack Rose naar Parijs voor een optreden en hij sliep bij Charlene thuis. We brachten de nacht door met whisky en Steely Dan en ‘s morgens gaf Charlene hem een cd-r die we enkele jaren geleden samen opnamen getiteld “LIZ”. Tommy van Kraak was de chauffeur op die tour en Jack vergat de cd-r in de tourbus. Tommy vond hem onder de stoel en luisterde ernaar. Ik denk dat hij hem goed vond want enkele maanden later vroegen de mannen van Kraak mij voor een plaat. Ik was erg ontroerd door dit voorstel.”

EL-G's Tout ploie is nu uit op Kraak.
www.kraak.net

TIEN REDENEN OM NOOIT MEER IN BAD TE GAAN

Drie akkoorden en de waarheid, meer is er niet nodig om crust te maken. Mensen nemen het woord "**crust**" vaak in de mond met een negatieve nadruk. Toch lijkt het genre met bands als Victims en Tragedy terug de aandacht te krijgen die ze verdient. We vergaten een kleine 10.000 essentiële platen en stellen u tien klassiekers voor.

Woorden : **Kenneth Vanhoutte & Davy Dedecker**

AMEBIX ARISE!

(1985, Alternative Tentacles)

Oorspronkelijk gestart onder de ambitieuze groepsnaam "The Band With No Name" bracht Amebix net als de meeste crustbands een hoop demo's, ep's, compilatie-tracks en splits uit voor ze aan hun debuutalbum *Arise!* toe waren. Niemand minder dan Dead Kennedy Jello Biafra bracht in 1985 deze wereldplaat van Amebix uit. Het werd meteen de eerste UK release op Alternative Tentacles. Zelfs naar hedendaagse normen was Amebix' geluid behoorlijk vooruitstrevend. Naast de gebruikelijke Motörhead geïnspireerde full-frontal assaults en Black Sabbathinvloeden, maakte de band ook veel ruimte voor meer gelaagde, breekbare doomy riffs en zelfs cleane zang. De band hield er een ietwat bizarre levensstijl op na, volledig in overeenstemming met hun muzikale boodschap. Zwervers, krakers en schizofrenen hebben allemaal meegeschreven aan de geschiedenis van dit crustmonument.

DISCHARGE WHY?

(1981, Clay Records)

Wie ook maar een lichte interesse heeft in het crustgenre en zijn geschiedenis kan niet om deze heren uit het Engelse Stoke-on-Trent heen. Zoals bij de meeste crustbands het geval is, kan Discharge weinig muzikale egotripperij worden aangewreven. Het credo was "three chords and the truth", wat de blauwdruk bleek voor zowat elke band die na hen kwam. "Why?" (1982) is een ep met tien supersnelle nummers die in minder dan een kwartier naar je kop worden geslingerd. Voor het eerst wordt intensief gebruik gemaakt van het typische D-beatritme, dat erna ontelbare keren werd gekopieerd. Hoewel The Buzzcocks het al in hun debuut "You tear me up" (1978) gebruikten, staat de "D" in D-beat wel dege-lijk voor Discharge. Why?, die de nummer één haalde in de alternatieve hitlijsten in Groot-Brittannië, is tevens de eerste release zonder drummer Terry "Tez" Roberts, die samen met Roy Wainright de band had opgericht.

EXTREME NOISE TERROR A Holocaust In Your Head

(1989, Head Eruption Records)

Extreme Noise Terror - vaak afgekort als E.N.T. - heeft de weg vrijgemaakt voor vele hedendaagse grindcorebands. Ze kenmerken de overgang van traditionele crust à la Discharge, naar het nog rauwere en meer blastbeats gerichte grindcore. Hun typische vervormde logo zal later zowat de standaard worden voor alle volgelingen in het genre. De dubbele leadvocalen van Dean Jones en Phil Vane zijn hét kenmerk van E.N.T. en komen op "A Holocaust In Your Head" in al hun glorie naar voor. Tijdens een aantal sessies bij de legendarische John Peel kwamen ze in contact met acidhouseband KLF. Tijdens de Brit Awards van 1992 speelden ze een trashversie van het KLF-nummer "3 AM Eternal". Deze performance staat echter vooral in het geheugen gegrift omdat Bill Drummond op het einde van het nummer het publiek met losse flodders beschoot. Onvergetelijk, net als de plaat.

RIPCORD

Defiance of Power/The Damage is Done

(1987, Manic Ears)

LÄRM

Campaign For Musical Destruction

(1984, Er is hoop/Melkboer Strikes Back/Eenheidsfront)

Samen met Heresy en Siege heeft Lärm de grondbeginselen gelegd van heel wat subgenres in het crustlandschap. Bijvoorbeeld grindcore, maar later ook powerviolence. Lärm – Duits voor lawaai – presenteert op deze split-lp samen met het in onze contreien minder bekende Stanx 28 supersnelle, compromisloze nummers met een uitgesproken politieke boodschap. Ideologisch week Lärm af van het crustpunkprofiel door de rigide veganstraightedgelevensstijl van de leden, die indertijd eerder geassocieerd werd met het hardcoremilieu. Maar ook muzikaal was Lärm een buitenbeentje. De nummers op hun debuut werden aan nooit eerder gehoorde snelheden door de speakers geblazen. De partijen van drummer Olav zijn legendarisch. Zelf noemde ze hun muziek “Extreme Noise: short, fast and out of tune”. De originele drummer, gitarist en bassist blijven tot op heden hun muzikale ding doen in Seein’ Red.

De cultstatus van Ripcord kun je met één anekdote samenvatten. Door de intensiteit van een Ripcord optreden in Aalst (Smurfpunxoptreden in 1987) speelde Napalm Death waarschijnlijk voor de eerste en enige keer voor een uitgeput zittend publiek. “The Damage is done” en “Defiance of power” zijn twee orkanen van platen, die meer doen dan zomaar even New Orleans platleggen. Songs als “Furder” en “Drugshit” zijn standaardcoversongs voor vele punk-, crust- en grindcoregroepen. Net als Extreme Noise Terror zorgde ook Ripcord voor een open deur tussen punk en “wat later grindcore zou worden”. Hoewel het altijd interessanter is de originelen te beluisteren, kunnen we in dit geval de reissue op Skuld aanbevelen. De originele lp is immers niet makkelijk te vinden.

ELECTRO HIPPIES

The only good punk ... is a dead one

(1987, Peaceville)

HIATUS

From Resignation ... To Revolt

(1993, Sound Polution Records)

Voor wie beweert dat crust in België nooit veel heeft voorgesteld, moet Hiatus de spreekwoordelijke uitzondering op de regel zijn. Zoals ook met andere muziekgenres vaak het geval was, bereikte de grote crustgolf onze contreien pas nadat ze in de rest van de wereld al schijnbaar verdwenen was. Hiatus werd in 1989 opgericht door vier Luikenaren met een voorliefde voor Doom, Discharge en Extreme Noise Terror. Na een repetitiedemo, wat ep's en de gebruikelijke splits met groepen als Fleas and Lice, Doom en Subcaos, bracht de band hun full-lp “From Resignation ... To Revolt” uit. Zo'n 5.000 exemplaren werden verkocht, een gigantisch aantal in die tijd. Muzikaal vermengde Hiatus het vocale werk van Extreme Noise Terror met de snelle en snedige riffs van Doom. De algemeen aanwezige Discharge-invloeden geven het geheel een apocalyptische sfeer die niet moet onderdoen voor hun donkerste Engelse tegenhangers.

“The only good punk ... is a dead one” behandelt dan misschien vooral onderwerpen als linkse politiek, antiracisme en dierenrechten, op muzikaal vlak doet de band verdacht veel denken aan rauwe black metal met laaggestemde gitaren. Door hun DIY-status en korte bestaan, zal de band altijd bekend blijven als het vorige groepje van Jeffrey Walker (Carcass). Toch is deze lp, samen met de “Play Fast or Die”-split met Generic een mijlpaal én een keerpunt in de geschiedenis van crustcore.

Een van de meest onderschatte crustklassiekers is toch wel deze Electro Hippiesplaat. Niet toevallig kwam deze plaat in 1987 uit op Peaceville, wat ook de thuisbasis is van donkere bands als Darkthrone, Pentagram en At The Gates.

DISRUPT s/t

(1989, Deafcore/Crust)

Hoewel Disrupt altijd zal gezien worden als een grindcoreband pur sang, getuigen de eerste demo's en deze 7" S/T wel degelijk van een duidelijke crustinvloed. Ook zijn recensenten er maar al te verkikkerd op om een standaard crustband te beschrijven als "oude Disrupt". Neem daar dan nog eens bij dat deze 7" uitgebracht werd op "Crust Records" en we weten genoeg. Deze opname is het prototype van een degelijke crustplaat van eind jaren tachtig. Snijdende gitaren, pijlsnelle drums en een zangstem die net luid genoeg – lees: veel te luid – opgenomen werd. Met songtitels als "Be Your Own Boss", "Rip The Cancer" en "Millions Die For Money Making" kan het gewoon niet fout lopen! Classic!

AGATHOCLES Cabbalic Gnosticism

(1988, Eigen beheer)

tale aantal is ontelbaar en zelfs het enige originele lid - Jan Frederickx - zou ze niet allemaal in zijn bezit hebben. De Cabbalic Gnosticism-ep uit 1988 is een van de smerigste, noisy en met blastbeats doordrenkte platen die de band in hun geschiedenis uitbracht. Juist ja, je zou het bijna Japanse crust kunnen noemen.

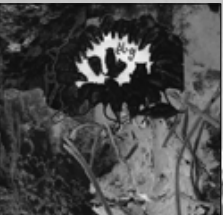

AUS ROTTEN Fuck Nazi sympathy

(1994, Havoc)

Verkoopcijfers zeggen niet alles, maar de 20.000 exemplaren van deze "Fuck nazi sympathy"-ep vertellen toch iets over wat deze band teweeg bracht. Op een moment dat groen haar, meisjes scoren en Fat Wreck Chords (NOFX, Lagwagon) de maatstaf waren binnen het punkgebeuren, besloot Aus Rotten compromisloos te blijven en vast te houden aan de idealen van bands als Discharge, Varukers en Crass. Aus Rotten werd tot vervelens toe als dé belangrijkste crustband van de jaren negentig omschreven. Aus Rotten wist politiek, D-beats, rauwe klanken en een duidelijke boodschap te verspreiden met eenvoudige teksten. Een aantal leden van de band spelen nu in het intussen ook al legendarische Caustic Christ.

De kenners tikken ons bij deze op de vingers. Agathocles is grindcore en heeft weinig met crust te maken. Desalniettemin komen ze uit België, hebben ze zeker bij momenten goed geluisterd naar Ripcord, Disrupt en Extreme Noise terror en zijn ze een van die bands waar je als Belg trots op mag zijn. Agathocles bestaat sinds 1985 en brengt vandaag nog jaarlijks vijf releases uit. Het totale

NEW RELEASES ON KRAAK !

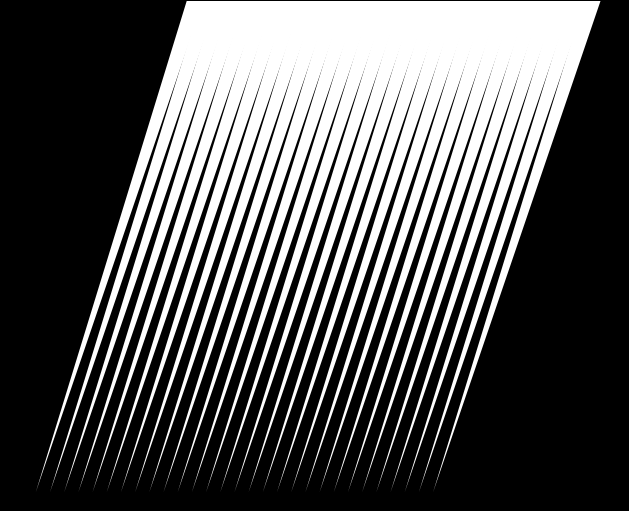
KED04 **EL-G** tout ploie

K056LP/CD **IGNATZ** III

KRAAK
RADICAL MUSIC IN BELGIAN MUSIC

The
Moi Non Plus

Album out on October 6

For free downloads check
www.subbaculicha.nl

ONEIDA slaagt er al meer dan een decennium in om met iedere release op een succesvolle manier nieuwe paden te verkennen. Met Preteen Weaponry is het niet anders. De energieke band uit Brooklyn stapt af van de liedjesstructuren van hun laatste platen en keert terug naar de lange, uitgesponnen ritmes waarmee ze in 2005 voor een van de hoogtepunten op het Kraakfestival zorgden. Preteen Weaponry bestaat uit drie delen. Tijdens de eerste episode kanaliseert Oneida de ritmes tot een aanstekelijke melodie die een klein kwartiertje onveranderlijk doorgaat. Vervolgens wordt er gas teruggenomen, worden smakelijke psychedelische geluiden met stemmen verweven en als finale volgen keyboards en een hypnotische drumpartij.

Op de split-ep die **PLASTIC CRIMEWAVE SOUND** in 2005 met Oneida uitbracht, werd duidelijk uit welk psychedelisch hout de band uit Chicago gesneden was. Anno 2008 is dit nog niet veranderd. Het valt wel op dat Plastic Crimewave Sound op deze titelloze plaat op Eclipse Records meer dan voorheen de paden van de meer traditionele gitaarfreakouts betreedt. Mede dankzij het doorleefde stemgeluid van zanger Plastic Crimewave (aka Steve Krakow) klinkt de band plots als een typisch vuile garageband uit de jaren 1990, maar dan één die een intensiteit aan de dag legt die Comets On Fire niet vreemd is. Op het afsluitende, driedelige "The Pasture" maakt Plastic Crimewave Sound plaats voor het meer subtiel psychedelische werk, in de lijn van het eerdere opus magnus No Wonderland. Dat is toch net iets interessanter.

Wie **SKATERS** enkele jaren geleden in De Bunker aan het werk zag weet tot welke krachttoeren de band in staat is. Ook op Physicalities of the Sensibilities of Inghrediential Stairways is het meteen raak. Spencer Clark en James Ferraro vallen van de ene fascinerende organische vocale drone in de andere, onder begeleiding van een repetitief instrumentarium. Zelf geven ze op de hoes volgende hoogdravende uitleg mee. "Uncalculated unconscious expectations within an involuntary interception (system) of detached fantasy detached provided the fantasy is born of ingredients outside of the body but determined by the unpenetrated unconsciousness this in combination with the minds ability to sight illusions creates a world in which the consciousness can travel in and out of realisation of the event arising as with the tangible actions of the ceremony ascending and descending within the spectators consciousness manifest exchanged illusions. The unknowing of levels of consciousness as the procession

Dennis Tyfus

Geachte lezer,

Bij deze een top 5 van recente herontdekkingen.

Liefs,
Dennis Tyfus

SPELEOCOMBO - NIET OPEN DOEN 7" (EIGEN BEHEER)

Een half-Nederlands, half-Antwerps project van de mensen die vroeger iets te maken hadden met "poffert de nul". Deze geweldige singel wordt gedragen door een nogal heroïsch stemgeluid, een rammelend orkest en een irritant kikkergeluidje dat waarschijnlijk werd geproduceerd door een Casio. Erg zelfzeker (de sfeer waarbij je arm al snel de lucht in gaat terwijl je de tekst die je niet volledig kent uit pure armoe begint mee te lallen).

PEDANTERIEËN K7 (COPY)

Bobby Colombo heeft voor deze opname zijn volledige huis vol microfoons gehangen. Zelf zat hij op de bovenste verdieping afgesloten. De rest van het huis werd gevuld met drugs, drank, instrumenten en heel veel lawaaijerige oude bekenden zoals F. Van Roosmaelen, R. Renson, F. Cuterna, H. Obst, Bruneau etc.... Op de bovenverdieping werd er gemixt wat er beneden gebeurde. Het resultaat is een absurde collage van discussies, laaiende ruzies, primitief gebruik der instrumenten en doodsb bedreigingen.

ROLAND TOPOR - PANIC, THE GOLDEN YEARS LP

(STEDELIJK MUSEUM AMSTERDAM)

De grens tussen grappig en goed bestaat niet. Als iets grappig is, is het al lang goed. "Blijft iets grappig?" is een moeilijke vraag en "Waarom moet al-

tijd alles grappig zijn?" is al een minder moeilijke - doch voor discussies zorgende - irritante vraag waardoor mensen dan weer "bergjes" gaan maken met hun ogen. Radiocoryfee Freddy de Vree (neef van de klankpoeët Paul de Vree) is op deze plaat een betere "aandragers" dan Leo Martin of Luc Verschueren. Tussen deze prachtige gatefoldhoes vindt u tevens allerlei extra's zoals een kopie van Topors paspoort, een foto van een kapotgereden kat of hond, een postkaart en allerlei lijsten van tekeningen en exposities.

PATER WERENFRIED VAN STRAATEN - PRO VITA LP (EURO SOUND NIJMEGEN)

"De uiteengerukte ledenmaten der ongeborenen worden haastig verbrand omdat het morgen weer feest moet zijn". Deze gezellige spekpater legt ons hier op erg smakelijke wijze uit hoe men precies een abortus uitvoert; met een gekromd mes natuurlijk. "Stuur de kinderen de kamer maar uit, want hetgeen ik nu ga zeggen is walgelijk". Jammer dat er geen privémilieus meer zijn om deze proleets botten te verhuizen en op juiste bodem te komen begraven.

SONJA NIJS - MIJN STAD DEN GROTEN HELD K7 (EIGEN BEHEER)

"Ze hemme mij genepen in mijn buste, mijn arme en tussen mijn benen en in mijne schoot". Geweldige stadspoëzie van een vrouw die volgens verschillende betrouwbare bronnen ook enorm grote "stenen kutten" maakt. In 1994 een tophit op Radio Centraal!

Op 18 oktober organiseert Tyfus Galmbal in de Oude Stadsfeestzaal in Mechelen met Han Benink (nl), Maja Ratkje (no), Paul Panhuysen (nl), Eric Thielemans (b), Haru Izumi (b), Cassis Cornuta & Kris Vanderstraeten (b)

of the ceremony transforms the imagination from inner and outer experience to one a whole motion of physical and mental interaction.”. Wat er ook van aan is, Physicalities of the Sensibilities of Ingrediential Stairways is uitermate meeslepend en meditatief.

iDEAL Recordings lanceert vanuit het Zweedse Gothenburg muzikale experimenten die de schemerzone tussen donkere drones, ambient en melodie verkennen. In deze context doet het label zijn werktitel “For And Against Sound” trouwens alle eer aan.

Christopher Douglas kiest onder de naam **O.S.T.** resoluut voor een nihilistische aanpak en levert met Waetka een gitzwarte schijf af die zich in twaalf etappes tot een muzikale hellevaart ontpopt. Verwacht geen bruto geweld in de lijn van de Ann Arborschool. Verfiende geluidsmanipulaties verraden Douglas’ roots in de technoscene, waar hij rondhing met goed volk als Autechre. Een subtiel inferno dat aan het werk van Angelo Badalamenti gewaagd is.

MATTIAS PETERSSON onderzoekt eveneens de schemerzone tussen melodie en chaos. Op Floodlight injecteert de Zweed warme melodien met lichte noise en andere subtiele auditieve anomalieën. Waar Fennesz melodie en chaos tot een nieuw resultaat samenbrengt, laat Petersson beide componenten op zich bestaan en bestudeert hij eerder de onderlinge wisselwerking. De pianoaanslag die “Reality Distortion Fist” inleidt, zorgt echter voor een plotse kentering waarbij Petersson de muzikale dialectiek tijdelijk naast zich neerlegt. Even lijkt Petersson zich te beperken tot duistere soundscapes die hij van rijke texturen voorziet. Maar na deze aangename wending keert hij terug naar zijn eerdere elektroakoestische experimenten die interessant zijn maar zeker niet essentieel.

V. SJÖBERG NEW JAZZ ENSEMBLE maakt naar eigen zeggen “slowjazz”. Daaronder verstaat Victor Sjöberg minimale ambient die sporadisch met auditieve details - vaak tot het jazzjargon terug te brengen - wordt ingekleurd. Deze gedachte zit perfect in het titelnummer vervat. Sjöberg en ensemble weven gedurende een klein half uurtje een klankentapijt waarbij het kleinste detail onmiddellijk in het oog springt. Vervolgens gaat het ensemble wat meer loos en wordt er frivoler omgesprongen met elektroakoestische instrumenten, maar alles gebeurt nog steeds op een uitgepuurde manier. Hiermee komt het ensemble in het vaarwater van Bohren Und Der Club Of Gore, met het verschil dat van Do Nothing ‘Til You Hear From Me geen dreiging maar warmte uitgaat. - HvdL

Sound (Eclipse) ★★½
Skaters - Physicalities of the Sensibilities of Ingrediential Stairways (Eclipse) ★★
O.S.T. - Waetka (iDEAL) ★★
Mattias Petersson - Floodlight (iDEAL) ★½
V. Sjöberg New Jazz Ensemble - Do Nothing ‘Til You Hear From Me (iDEAL) ★★

Nieuwe hipperds

De beste revival sinds die van de non-talent punk is zeker en vast die van de kosmische synthmannen. Het is een revival van vooral mensen uit Californië die dwepen met het Europa van de jaren zeventig. Hahaha, inderdaad. Cluster, Manuel Göttsching en Klaus Schulze bovenaan het invloedenlijstje. Spacers en trancers gewapend met oude analoge synths. **JONAS REINHARDT** is een van de leukste. En hij doet op zijn Myspacepagina alsof hij van Monaco is. Zijn debuutplaat op Kranky is bevestigend en trekt autostrades door je living. Het was sinds Wooden Ships geleden dat ik dansen durfde. Dat ene zatte trouwfeest niet te na gesproken. Gelukkig dat dit schijfje toen niet in de deejays iTunes zat. Het zou helemaal uit de hand gelopen zijn. De softies van Soft Abuse hebben zojuist een hele softe plaat uitgebracht van **DONOVAN QUINN & THE 13TH MONTH** (featuring members of the Skygreen Leopards, Papercuts and Axolot). Een braaf kabbelend Dylanesque folkpopplaatje dat wat schippert tussen de Skygreen Leopards, Wooden Wand op zijn properst en een vleugje kale americana. Best leuk, geen wereldwonderen. Dan heeft **FOOT VILLAGE** (feat. members of Gang Wizard and Friends forever) meer ballen. En wel volgens dit principe: Reserveer een middagje het repetitiekot van je vrienden, een hoop drums en slinger wat belachelijke slogans en oerkreten uit je keelholte. Laat wat tracks remixen door Robedoor, Tusle en Silver Daggers, laat Pete Swanson van Yellow Swans het goedje masteren en je hebt de plaat van het jaar voor de gemiddelde hippe neonowaver en bijgevolg ook voor minimaal de helft van het lezerspubliek van Vice. Vreemd genoeg nog steeds niet in hipsterkringen opgepikt, is het Californische duo **SIC ALPS**. Ze hebben nochtans alles om groot te worden: slordige stijl, korte liedjes, een voorliefde voor *all things noisy* en op deze nieuwe “U.S. E.Z.” vooral heel veel catchy melodietjes. Het fuckyougehalte van de eerste plaat is volledig vervangen door gesuikerde sixtiespop, gespeeld met een Strapping Fieldhandsattitude en een fijne dosis feilloos uitgevoerde samenhang. Bovendien weten de twee hoe hun muziek op plaat moet klinken. Dope!

Jonas Reinhardt - (Kranky) ★★
Donovan Quinn & the 13th Month - s/t (Soft Abuse)

Oneida - Preteen Weaponry (Jagjaguwar) ★★½
Plastic Crimewave Sound - Plastic Crimewave

★½
Foot Village - Friendship Nation (Tome) ★★
Sic Alps - U.S. E.Z. (Siltbreeze) ★★½

Belgieje

Het is dat er op de Ruisredactie geen zestienjarige kunststudentes werken, anders was de promo van **MÓGIL** vast en zeker in haar vakje beland. De groep is half-IJslands, half-Belgisch en maakt dromerige muziek geïnspireerd op Scandinavische folkpatronen. Een omschrijving die hier in dit mannenbastion stevast op ooggerol kan rekenen. Nu treft het dat dr. Youri Desplenter de laatste weken mijn interesse voor IJsland heeft aangewakkerd, zij het met een kurkdroke cursus en dito herexamen. Maar ik kreeg het dus tijdelijk weer over mijn hart om iets uit IJsland zonder kokhalzen in mijn cd-speler te wurmen. En het was zelfs helemaal zo erg niet. Ró van Mógil is een beetje kerksfeer op kerstdag, een beetje Philip Glassopera en een beetje gepiel met staccatoklanken hier en daar, én mét de onvermijdelijke klarinet. Ik waande me in ieder geval even op het Althing bij Thingvellir met Snorri Sturluson. Ik wou dat het met mijn herexamen even makkelijk ging.

OTHIN SPAKE is het spacejazztrio van Mauro Pawlowski, Teun Verbruggen en Jozef Dumoulin, dat al eens neigt naar uit de hand gelopen RIO of andere progrockerige spasmoimprov. De opnames voor hun tweede cd “Child of Deception and Skill” dateren al van 2005. Het zou nu heel gemakkelijk zijn om de woorden uit de titel te gebruiken als commentaar op deze plaat, maar daar doe ik lekker niet aan mee. Het zou ook helemaal niet waar zijn. Othin Spake is zeker een van de fijnere bands waarin Mauro opduikt en absoluut minder gay dan het Jef Neve trio waarin Teun Verbruggen ook dienst doet. Hoewel de productie van deze schijf niet iedereen zal bekoren (vooral de drums wekken af en toe afgrijzen op), hoor je vast een zeker een energetisch trio dat niet bang is van het experiment. Het schept verwachtingen voor de opvolger: een collaboratie met gasten als bassist Trevor Dunn en onze eigen piano- en accordionlegende Fred Vanhove.

In hun vrije tijd houden de mensen van het prestigieuze Gentse audioMER, dat o.a. Brethren of the Free Spirit en Cian Nugent herbergt, er een hobbylabel op na dat vooral cd-r’s uitbrengt. In mooi verpakte 7”-hoezen kwamen in korte tijd een reeks releases uit van o.a. Alex Monk, Blue Shift en Don’t Move Play Dead. Rima 2 en 6 zijn beiden van de hand van **ALEX MONK**. Hij siert vooral

in ambientesque drones, die vaak tegen het donkere esoterische aanleunen en daardoor soms wat doen denken aan Bobby Beausoleil. Nu en dan steekt er een gitaartje de kop op, wat etnische fieldrecordings of ietwat noisy varianten van zijn gedreun, maar bovenal is de muziek van Monk zen. Best goed zen. Het Engelse **DON’T MOVE PLAY DEAD** kiest ook voor een donkere stijl voor hun filmische ambient, maar overtuigt minder dan Monk met middelmatige, kabbelende keyboarddrones. Het publiek op hun “Live at the George 2nd pub” denk er precies zo over. Ook de vioolspeler van **BLUE SHIFT** kan mij zowel live als op plaat maar weinig bekoren, hoewel ik niet twijfel aan de artistieke waardigheid van haar dadaïstische manier van musiceren. Op haar “Pressure Corner” staan zestien korte opnames van haar vaak nerveuze vioolimpro. Een soort deconstructie van Amerikaanse fiddletradities, die door de een als onbetwistbaar geniaal zal worden bestempeld en door een ander als inhoudsloze bagger.

Mógil - Ró (Radical Luke) ★½
Othin Spake - Child Of Deception And Skill (RAT/Glasvocht) ★★
Alex Monk - Exchanging Chairs (Smeraldina-Rima) ★★
Alex Monk - Kit Mikaya (Smeraldina-Rima) ★★
Don’t Move Play Dead - Live at the George 2nd Pub (Smeraldina-Rima) ★
Blue Shift - Pressure Corner (Smeraldina-Rima) ★½

WACHTEN OP DE WITTE RIDDER

Ton Lebbink

de prinses voelt met een natte vinger of haar strijkbout heet genoeg is trekt haar kuisheidsgordel hoog een beetje

haar witte ridder?
een rammellend harnas
een mannetje met jeuk

de hitte van haar bout
kost hoogstens een minuutje
tijd verstrijkt

Emma Klage

Agenda

PAUL METZGER

03/10 Nijdrop, Opwijk
Secret Chiefs 3 (us)

03/10 Vooruit, Gent
Kiss The Anus of a Black Cat (b),
Guapo (uk)

04/10 Worm, Rotterdam
Secret Chiefs 3 (us)

01-02/10 Vooruit, Gent
Velma (ch)

02/10 Zuiderpershuis, Antwerpen
Sean Noonan's Brewed by Noon (us)

03/10 Vooruit, Gent
KRAAK: Guapo (uk), Kiss The Anus of a
Black Cat (b)

03/10 Nijdrop, Opwijk
Secret Chiefs (us), Fear Falls Burning (b)

04/10 kc Belgie, Hasselt
Quiet Stars (b), Avon Durckheim (b), Kevin
Shields (us), Caldera Lakes (us)

07-18/10 Vooruit, Gent
Almost Cinema festival met o.a. Zu, Eric
Tielemans, Austin Lace,...

08/10 Beursschouwburg, Brussel
Dochouse #1 Suzanne Raes (nl) & Marie
Snaauwaert opening

08/10 Café en Compagnie, Gent
Axolotl (us), Stellar Om Source (us),
Mouthus (us)

08/10 Vlk*, Brussels
This Will Destroy you Mom EF (us)

09/10 Bokal Royal, Brussel
Caldera Lakes (us), Gastric Female Reflex
(can), Dolphins Into The Future (b)

09/10 Logos, Gent
Konstatin Gockel (d), Walter Lievens (b)

09/10 Patronaat, Haarlem
Sic Alps (nl)

10/10 Occii, Amsterdam
Ashtray Navigations (uk)

11/10 Bunker, Brussel
KRAAK: Sic Alps (us), Ashtray Navigations
(uk)

11/10 kc Belgie, Hasselt
The Young Gods (ch)

12/10 Worm, Rotterdam
Piiptsjilling/Machiniefabriek (nl), Mark

Templeton (ca), Streifenjunko (no), Minn
Minn Lights (no), Fickle (nl/no)

14/10 Occii, Amsterdam
Sic Alps (us)

14/10 Logos, Gent
Jez Riley French & Co (b)

15/10 Stuk, Leuven
Fuck Buttons (uk)

17/10 Netwerk, Aalst
Mouthus (us), Axolotl (us), Bear Bones,
Lay Low (b)

18/10 Oude Stadsfeestzaal, Mechelen
Ultra Eczemas Galmbal met: Han Bennink
(nl), Maja Ratkje (no), Paul Panhuysen (nl),
Eric Thielemans (b), Haru Izumi (b), Cassis
Cornuta & Kris Vanderstraeten (b)

19/10 Patronaat, Haarlem
The Feeling of Love (fr)

21/10 Worm, Rotterdam
Singer (us), Knalpot (nl)

21/10 Tac, Eindhoven
Paul Metzger (us)

22/10 Croxhapox, Gent
KRAAK: Paul Metzger (us), Ian Nagoski
(us), Ignatz (b)

24/10 4AD, Diksmuide
Six Organs of Admittance (us), Kattengat
(b)

24/10 AB, Brussel
Seun Kuti & Fela's Egypt 80 (nig)

25/10 De Kreun, Kortrijk
Jackie-o-Motherfucker (us), Valet (us),
White Rainbow (us)

30/10 Bozar, Brussel
Ornette Coleman (us)

31/10 & 01/1 Nijdrop, Opwijk
Pluto festival met o.a. Amon Tobin (bra),
Little Dragon (swe), Bass Cleff (uk)...

30/10 Zuiderpershuis, Antwerpen
Kayhan Kalhor & Madjid Khaladj (ir)

meer agenda op www.ruismagazine.net

RUIS Colofon

Ruis verschijnt maandelijks,
behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van
KRAAK vzw

OFFICE

KRAAK vzw
c/o Ruis
Molenaarsstraat 111 bus 66
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 9 219 91 43
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE: Steve Marreyt
EINDREDACTIE: Sara Geens, Elisabeth Cornille
REDACTIE: Joeri Bruyninckx, Tommy Denys, Davy
De Decker, Bert Dhondt, Stoffel Debuysere, Dave
Driesmans, Bart Gielis, Niels Latomme, Sarah
Kesenne, Hans van der Linden, Han Van den Hoof,
Kenneth Vanhoutte, Mik Prims, Wouter Smeraldina
ILLUSTRATIES & FOTOGRAFIE: Bram Devens, Schrau-
wen, Wouter Smeraldina
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: Dave Driesmans
VORMGEVING: Dave Driesmans

GASTILLUSTRATOREN

COVER: Brecht Vandenbroucke (be) is een schoon
jong talent uit Gent dat de cover van Ruis oktober
mag ontferen. Dat maakt ons blij. Nog meer dat ons
blij maakt is te vinden op www.flickr.com/photos/brecht_vandenbroucke/
Hendrik Hegray (F) maakt redelijk abstracte teke-
ningen die verwijzen naar videogames uit de jaren
negentig, horrorfilms en ander duister kindertuinple-
zier. Hij geeft sinds 2006 ook de Nazi-Knifezines uit
en speelt bij freenisebands Hélicoptère Sanglante
en Minitel. Bezoekuren 24 op 24: www.myspace.com/superkasher

ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 10 euro in België en 16 euro
in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro.
Dit kan verkregen worden door het bedrag over te
schrijven op rekening nummer 737-0200369-10 met
mededeling "ruis abo" samen met je adres en het
gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden
op www.kraak.net

DRUK

Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met
milieuvriendelijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders
en de Vlaamse Gemeenschap

FILMFESTIVAL GENT & VOORUIT PRESENTEREN

07.10 T/M 18.10 - VOORUIT GENT - TWAALF DAGEN IN HET GRENSGEBIED TUSSEN FILM, MEDIAKUNST EN MUZIEK.

MET O.M.

**GRATIS VIDEO- EN INSTALLATIEPARCOURS, CLINT MANSELL,
ERIKA STUCKY & ROOTS OF COMMUNICATION + DOCU YOUNG@HEART,
CHOPSTICKS / ZU & CAROLA SPADONI, AUSTIN LACE,
ERIC THIELEMANS & LAURE DELAMOTTE-LEGRAND, ARNE SIERENS, CREW,
DOCU GOGOL BORDELLO NON-STOP + GRATIS BALKAN PARTY**

INFO & TICKETS: T. 09 267 28 28 – WWW.VOORUIT.BE

DeMorgen
verrassen weet het niet meer

Met meer van de
Vlaamse media

